

[Stæhr Johansen.]

Til sidst vil jeg gerne sige, at der i dag er muligheder for at nå et langt stykke hen ad vejen med de trafikinvesteringer, der kan blive så nyttige for hele det danske samfund, som jeg har søgt at beskrive. Jeg synes ikke, trafikministeren skal have utak for, at han på kort tid har tilvejebragt så betydelige dele af det beslutningsgrundlag, vi har på bordet. Måske går visse ting lovlig stærkt, og der er uklare momenter, f. eks. i relation til erhvervselsomkostningerne for Saltholm og vedrørende de spørgsmål, der i aftalerne med Sverige er udskudt til særlig overenskomst. Men konturerne tegner sig tydeligt af et trafikprogram, som kan bringe Danmark frem til en bedre placering i konkurrencen med andre lande og samtidig gøre det behageligere at være borger i Danmark.

Storebæltsbroen har hos os haft førsteprioriteten blandt disse investeringer, og den er vi enige om, men der er også i den konservative gruppe medlemmer, der er overbevist om Saltholmlufthavnens nødvendighed for at beholde vor gode og rentable placering i luftfarten samt for at opnå de miljømæssige fordele for hele det store hovedstadsområde.

På det konservative folkepartis vegne kan jeg tilsige partiets støtte til gennemførelse af den kombinerede vej- og jernbanebro over Store Bælt; og for så vidt angår Saltholm, må jeg sige, at jeg kun repræsenterer et mindretal, der til gengæld helhjertet går ind for Saltholmprojektet.

Niels Ravn: Vedrørende lovforslaget om anlæg af en storlufthavn på Saltholm skal jeg på flertallet i den konservative folketingsgruppes vegne gøre nogle bemærkninger; det drejer sig om de to tredjedele af gruppens medlemmer.

Vi har hele tiden i den konservative folketingsgruppe været enige om, at når det drejer sig om prioritering af de store trafikprojekter, stod vi fast på, at Storebæltsløsningen var den første og den mest presserende opgave. Det mener vi fortsat, og dette synspunkt ønsker vi at fastholde.

Flertallet i gruppen har imidlertid den opfattelse, at vi ikke hverken med hensyn til arbejdskraft eller økonomi magter begge disse to store projekter på én gang. Vi ved, at der vil beslægtelæges en meget stor arbejdskraft igennem de 8-9 år, disse to bygge-

projekter skal gennemføres. Men hvad værre er, så finder vi, at vi endnu ikke har fået en tilbundsgående analyse af Saltholmprojektets samfundsøkonomiske virkninger.

Jeg ved godt, at man fra forskellig side, også fra ministerens side, hævder, at det vil være en god forretning at anlægge denne storlufthavn på Saltholm, og man henviser i denne forbindelse til det forventede driftsresultat for lufthavnen i Kastrup i indeværende finansår. Det er rigtigt, at på finanslovtallene vil der her kunne forventes et for så vidt betragteligt overskud, men jeg mener ikke, der er noget rimeligt sammenligningsgrundlag i disse forhold, idet de anlægsudgifter, det drejer sig om, før Saltholmlufthavnen er en kendsgerning, vil give et helt andet økonomisk billede end det, vi kender i dag i Kastrup lufthavn. Alene af den grund finder jeg altså ikke, at man ud fra disse tal kan forudsige noget om, hvorledes det økonomiske resultat til sin tid vil komme til at se ud.

En anden ting, man stadig henholder sig til fra ministerens side både ved lovforslagets fremsættelse og sidst i går ved redegørelsen her i tinget, er, at brugerne skal betale de ting, som de nu skal benytte i forbindelse med en sådan storlufthavn.

Jeg forstår ikke, at ministeren kan fastholde dette standpunkt. Folketingsudvalget har afæsket bl. a. Det Danske Luftfartsselskab og SAS nogle udtalelser i så henseende, og jeg finder dem ganske klare, idet de giver udtryk for, at de ikke ser sig i stand til at deltage i finansieringen af de faciliteter, som man peger på, hverken direkte eller indirekte gennem lån. Noget sådant kan jo siges på forskellig vis, man kan udtrykke det på den måde, at sådan som man nu kan overskue situationen i øjeblikket, men naturligvis kan konjunkturerne ændre sig osv. Men man har fremsat disse udtalelser uden forbehold af nogen art. Alligevel fastholder ministeren, at han mener, det er brugerne, der skal betale disse faciliteter.

Jeg kunne godt tænkte mig at spørge ministeren, hvordan ministeren vil gennemføre noget sådant imod brugernes og disse to væsentlige brugeres klart udtalte standpunkt, at de ikke vil kunne deltage i disse finansieringer. Skal de trues til det, eller hvilke midler har ministeren til at kunne fastholde sit standpunkt, når de to afgø-